

més
LLIBRES

AMB EL SOL AL DAMUNT

Geovani Martins

Traducció de Josep Doménech Ponsatí

VOLEIO

Per a en Matheus, l'Alan i en Gleison

M'he despertat que el forn ja tirava a tot drap. Hòstia puta, no eren ni les nou del matí i aquí a casa semblava que tot s'estava liquant. Ja no es podien veure ni les infiltracions al menjador, estava tot més sec que la mare que em va parir. Només quedaven les taques: la santa, la pistola i el dinosaure. Ja es veia que el dia seria d'aquells que vas pel carrer i veus el cel ben entelat, on tot es belluga com si fos una al·lucinació. Perquè te'n facis una idea, tu, fins i tot l'aire que sortia del ventilador era calent com l'alè del dimoni.

A sobre la taula hi havia dos *reais*, que la vella m'havia deixat pel pa. Si n'arreglava un amb vuitanta més ja en tindria almenys per a un viatge, només havia de colar-me a l'anada, que és més tranquil. La putada és que ja ho havia regirat tot de dalt a baix abans d'anar al llit, buscant monedes per comprar un piti. L'única solució era fer servir els dos *reais* per comprar el pa, fotre'm un cafè i anar a la platja amb la panxa plena. El que no podia era quedar-me a casa fregint-me. Colar-se està tirat, sí o no? S'ha de ser més puta que les gallines.

Vaig passar per casa d'en Vitim, després vam anar fins al cau d'en Poca Telha, llavors vam continuar fins al d'en Tico i en Teco. Fins aquell moment totdeu estava igual de cardat: sense ni un puto duro, sense maria

i amb ganes d'anar a la platja. Sort que en Teco s'havia passat tota la nit donant un cop de mà a uns amics preparant els «xivatos», les bossetes amb l'herba, i li van regalar uns petes. Unes engrunes que havien sobrat del quilo que hi havia. Inclús li van donar una pastilla. El problema era que ell volia quedar-se apalancat a casa en comptes de venir amb nosaltres. En Teco està sonat. Va ben servit, si es pensa que pot dormir amb aquella calor dels pebrots! Totdeu li va dir que a la platja estaria de puta mare, mirant les nenes i tirant-se a l'aigua per refrescar una mica l'esquelet. Quan arribés a casa estaria fet pols i dormiria com un soc. Ell va dir que ens podíem endur un canuto, però que ell no sortia de casa ni mort. Encara gràcies que en Vitim el va convidar a fer una ratlleta perquè es posés a to. Em sembla que era justament això el que ell volia, un col·lega per esnifar amb ell, per no col·locar-se sol. A aquesta penya els hi encanta, tu, t'ho juro, són la rehòstia! Les deu del matí, fot un sol que t'hi cagues i ells cardant-se pel nas unes clenxes com aquell que és boig.

Jo mai m'he fotut coca. Recordo un dia que el meu germà va arribar de la feina molt tocat, em va cridar per anar amb ell a fer-la petar una estona. Volia tenir una conversa d'home a home, ho vaig veure de seguida. L'emprenyamenta li venia perquè un amic de quan era petit l'havia dinyat de cop i volta. D'una sobredosi. Anava amb bici molt passat de voltes, qui sap si a pillar-ne més i tot, quan va caure a terra. Ja va caure mort. D'una sobredosi. Mecagondeu, tenia la mateixa edat que el meu germà aleshores. Vint-i-dos! No havia vist mai el

meu germà d'aquella manera, no solia obrir-se mai amb ningú. El que em va dir era que no passés dels porros. Res de farlopa, ni crac, ni pastilles, tota aquesta porqueria. Fins i tot em va dir que no inhalés cola, que la cola deixa el cervell com un xiclet. Sense parlar dels nanos que s'han mort d'un atac de cor de tant fotre's merda pel nas. Aquell dia li vaig prometre al meu germà i em vaig prometre a mi mateix que no esnifaria mai cocaïna. I molt menys fumar crac, encara sé el que em faig, perquè et deixa fet una merda. Alguna vegada n'he inhalat, de cola, quan surto de farra, però em sé controlar. Avui veig que ell tenia tota la raó, el millor de tot és no passar dels porrets, inclús la beguda és una merda. Imagina't que el dia del meu aniversari vaig agafar un pet que no sabia ni on era. Per culpa de què? De l'alcohol! La putada és que no me n'enrecordo de re. Estava bevent allà a la casa d'en Tico i d'en Teco, jugant a cartes, i quan em vaig despertar anava tot brut. L'endemà em van explicar el sidral que havia muntat. Em van dir que tirava la canya a les ties pel carrer, que fins i tot en vaig seguir una fins a la favela. Vacil·lant-les a sac. Si m' enxampa el seu manso segur que em trenca la cara. M'hi jugo el que vulguis.

El conductor no va dir ni mu quan la penya vam pujar per darrere. L'autobús anava, mare meva, ple com un ou, gent de tota mena, cadires de platja, totdeu suat, allà enxubats com sardines. Una tocada de collons. L'única cosa que va fer distret el viatge va ser veure com en Vitim i en Teco portaven una bona col·locada, tots dos mossegant-se les ungles. T'ho juro, jo no entenc per què collons hi ha gent que es droga per passar-les encara més putes, els

hi entra una paranoia de l'hòstia. Com aquell dia que en Poca Telha i jo estàvem fumant un flai al terrat de ca la meva tia. De cop i volta ve en Mano de Cinco acompanyat de dos paios que havien acabat d'arribar de la seva terra. Collons de déu, tu, hi van entrar a sac. Van començar a fer clenxes una darrere l'altra, aquella mainada obrien uns ulls així de grossos, súper neguitosos. Aleshores un dels paios va començar a sentir sorolls on no n'hi havia i nosaltres ens pixàvem de riure, tu. En Mano de Cinco, que és foteta com ell sol, els va seguir la veta, va insistir que eren els polis amagats al terrat del costat, a punt per salta'ls-hi a sobre. Ens petàvem el cul! Ja me'ls tens allà al carrer, acollonits, arrambats contra les parets per por que apareguessin els guripes.

Ara bé, la putada més grossa va venir al cap d'una setmana, que va ser quan van matar en Jean. No m'agrada escalfar-me el cap, no m'agrada ni recordar-ho, entesos? Sí, el nano era bo. Només li interessava jugar a futbol, i hi jugava de puta mare. Encara avui tothom diu que hauria pogut arribar a professional. Ja jugava amb el futbol base del Madureira, no haurien trigat gaire a cridar-lo perquè jugués amb algun equipàs com el Flamengo o el Botafogo. Segur! I tant que sí! T'ho dic de veritat, nano, com el trobo a faltar, en aquell fill de puta! Fins i tot al seu enterro el malparit ens havia de vacil·lar, hi havia quatre novietes seves plorant al costat de la vella. Aquests polis són tots una colla de covards, posen la por al cos fins i tot els dies de festa, tot ple de gent, amb el perill de disparar un tret a una criatura. El que s'hauria de fer és ompli'ls-hi el cul de bales, a aquests fills de sa mare. Així de clar.

Vam arribar a la platja que cardava un sol que estrellava les pedres, unes quantes nenes feien bronzo amb el cullet en pompa, tu, una passada. Me'n vaig anar de pet a l'aigua, vaig fotre unes capbussades ben guapes, foradant les onades. L'aigua estava boníssima. Quan vaig tornar a la sorra no m'ho podia creure, tota la penya amb una cara de pomes agres que feia cagar. El que passava és que hi havia la pasma al costat, vigilant. Tots volien encendre un flai, i la puta pasma allà. Aquests policies de platja són l'hòstia en patinet. Hi ha dies que no paren de tocar-te els collons. Em sembla que una de dues: o tots són uns fumetes que volen quedar-se la maria dels altres per fumar-se-la ells, o bé són uns traficants que volen vendre l'herba als guiris, als nens de papà, ves a saber. Només sé que quan veig que a la poli li dona per pensar una mica més del compte m'agafa un cabreig de l'hòstia, perquè sé que pinten bastos.

Quan finalment els fills de puta van decidir fotre el camp, una altra putada: no hi havia ningú que portés paper! Quins collons, tu! Tothom amb unes ganes boges de fumar i ni un puto paper. El pitjor de tot és que vam perdre el temps de mala manera només per decidir qui de nosaltres anava a gorrejar un paper. Ningú volia demana'ls-hi a aquells pixapolits, tots fumats i anant de guais. Quan estan sols, et miren amb el cul petit així, com si sempre els volguessis robar. Però quan hi ha tota la basca et miren amb aires de suficiència. Són la pera.

En Tico i en Poca Telha van provar sort i no hi va haver manera. Hi havia dos nanos allà a prop nostre amb tota la paranoia. Des que havíem arribat que anaven de

sobrats. Passava algú venent refrescos, ells en compra-ven; galetes, també; *açai*, igual; polos, tres quarts del mateix. Devien tenir una ganassa acollonant per culpa de la maria. Jo ja havia clissat com a mínim un parell de pavos que estaven al lloro, esperant només per salta'ls-hi a sobre. I ells allà, a la lluna, pensant-se que això és un joc. Sense comptar amb els que van vestits de treballadors, que només vigilen aviam si veuen algú que porti mandanga a sobre, esperant el moment. El que em fa empenyar més és això, tu. Estaven tots dos allà, de tranquis. En aquestes, quan van arribar en Tico i en Poca Telha i els hi van demanar un canuto, sense buscar bronca, es van posar histèrics, protegint la motxilla, mirant al voltant per veure si venia la poli. No fotem! Aquests fills de la gran puta s'haurien de preocupar d'altres coses, i no pas que els robin. Si no fos per la meva mare, jo sí que els hi fotria un mal tanto. Ei, de bon rotllo, només perquè em foten ràbia. El que passa és que la vella se les sap totes. I encara més després del daixonsis que li va passar al meu germà. Ella sempre em fot la tabarra que si no faig bondat aniré a parar al reformatori i no em mirarà mai més a la cara.

Sort que hi era jo per solucionar-ho, que si no encara hi seríem. Els col·legues encara van fer un altre voleio però no van trobar re. Només un tovalló de paper que li va donar un amic de la barraca, que volia fumar-se'n un. La putada és que ja ningú no en vol saber res, de tovallons de paper, ara tothom s'ha tornat molt finolis. Abans totquiski fumava amb el que fos, inclús amb un full de llibreta o amb el paper d'embolicar el pa. Ara tot és una

mariconada. Vaig sortir al carrer i vaig tenir llet: vaig trobar paper del bo. Imagina't que si t'hi mires una mica encara el pots partir per la meitat i fer-ne dos trossos. Els de la penya van quedar de pasta de moniato.

La veritat és que va ser molt fàcil trobar paper, l'hi vaig demanar a un rasta que venia polseres de reggae. Un paio enrotllat, em va regalar un peta i tot, tu! Em va dir que anés amb els ulls oberts, que la bòfia estava putejant totdeu aquells dies. Havien matat un bolivià a la platja i la policia estava carregant amb duresa per por que morís més gent, potser un veí o un guiri, i llavors anirien molt mal dades, m'entens? Titulars als diaris. *Control general* i tota la pesca.

Però la poli estava perdent el temps, allà no hi moriria ningú més. La cosa estava tranquil·la, tot plegat havia sigut per un problema de deutes i el paio que havia liquidat el bolivià havia tingut temps per passejar-se per la platja i tot. El rasta em va aconsellar que estigués a l'aguait si pensava fer alguna moguda, però jo li vaig dir que no tenia ganes de complicar-me la vida, que només volia disfrutar d'un dia de platja, fumar el meu porret i ja està. Ell em va dir que no perdés mai la fe en Déu. Era un paio legal, el rasta. Havia nascut a Maranhão, ell. Em va dir que allà la marihuana és molt fluixa, que totdeu en fuma, que ell va començar a fumar amb deu anys, igual que jo.

Després del peta portava un cec de l'hòstia, mirant com les gavines volaven pel cel. Quan mirava el sol de cara, tot feia pampallugues, quina flipada, nano. Quan ja no vaig poder aguantar més la calor, vaig tirar-me a

l'aigua. Va ser el millor moment del dia: vaig fer algunes capbussades ben col·locat, anava girant el cos fins que les onades em van deixar arran de sorra. Després vam competir a veure qui aguantava més a sotaigua. Una mica més i no ho expliquem. Només se'ns podia acudir a nosaltres!

Però el més guai de tot va ser quan ja sortíem de l'aigua: els nens de papà que no ens van voler donar paper es feien fotos, fumant i fent el merda. Encara ara no deuen saber d'on els hi va venir. En un vist i no vist, dos tios se'ls hi van endur les motxilles amb tot el que hi havia a dintre. Després es van ficar per entremig de la platja plena a vessar. Els nanos es van quedar parats, sense saber què fer, amb el mòbil a la mà. Aleshores un altre se'ls hi va endur el mòbil. Ja els hi va estar bé, a veure si deixaven de fer el subnormal d'una vegada. Ens vam pixar de riure de la cara que van posar! Aquells fantasmes van tocar el dos amb la tovallola i prou. Aquells paios eren tots uns cabronassos, però el rasta ja ens havia dit que la platja era plena de drogues.

Es va fer fosc així, de cop i volta. Amb una gana que, t'ho juro, era pitjor que la xerrameca de quaranta captaires més vint evangèlics. Era el moment de pirar-se-les. I va ser aleshores que la cosa es va complicar. Anàvem caminant tranquils, a punt d'arribar a la parada del bus, quan vam veure uns polis que escorcollaven uns vailets. La putada és que un dels polis també ens va veure, ja no podíem fer mitja volta i agafar un altre carrer. Fins aquell moment no tenia de què preocupar-me, no tenia res a amagar, ningú sabia què collons havia fet, estava súper tranquil. Vam continuar caminant.

Quan estàvem a punt de passar pel costat de la fila amb els nanos de cara a la paret, el fill de puta va i ens diu que ens hi acostem. Aleshores vam començar amb el rotllo aquell de sempre: que si no portes calés pel bitllet vas a la comissaria, que si en portes més del compte vas a la comissaria, que si no portes carnet d'identitat, vas a la comissaria. Hòstia santa, allò em va fer bullir la sang, t'ho juro. Vaig pensar, ho tens cardat, abans d'intentar enredar la vella ella ja m'haurà fet una cara nova.

No m'ho vaig pensar dues vegades, vaig deixar les xancletes allà mateix i vaig sortir cagant llets. El poli va cridar que començaria a repartir llenya. M'ho vaig passar malament, així de clar, corria tocant-me el cul amb els talons, no volia ni mirar cap enrere per veure què coi passava. Me'n vaig enrecordar del meu germà, de tots dos jugant a futbol al carrer. Ell era sempre el més ràpid, era una bèstia humana corrent. En aquell instant jo corria com ell, desesperat. Vaig estar a punt de plorar de ràbia. Jo sé que en Luiz no era cap boques, el meu germà no hauria delatat ningú, el van matar perquè li van carregar el mort, en comptes de carregar-l'hi a qualsevol desgraciat d'aquests que corren pel món. Això sempre m'omple d'odi.

Em vaig quedar completament paralytitzat, semblava que ja havia passat el perill. Em tocava a mi. La vella es quedaria sense fills, tota sola en aquella casa. Em va venir al cap l'exú *Tranca Ruas* que protegeix la meua àvia, després el Jesucrist de les meves ties. No sé com podia córrer, tu, de veritat, tenia el cos com encarcerat, no em podia ni moure, t'ho juro. Totdeu em mirava pel carrer.

Vaig girar la cara per veure si el poli encara m'observava, però ja s'havia girat d'esquena per continuar escorcollant els altres. Collons, tio, els vaig deixar tirats, tu, els vaig deixar completament tirats.